

CHƯƠNG 20

Vạch Rõ Chân Tướng

H

ồng bảo chủ không hỏi thêm gì nữa

Lão nhân này theo Hồng bảo chủ tính đến nay đã hơn mười lăm năm, lại là một kẻ thân tín của lão có thể tin cậy được.

Hồng bảo chủ khoát tay:

- Các người hãy trở lui.

Bọn võ sĩ đều tháo lui khỏi phòng.

Hồng bảo chủ trầm giọng nói với Dư Đỉnh Tân:

- Dư Tổng quản, phiền ngài lo liệu tang lễ cho Khương quân sư, chớ có bày biện rườm rà càng giản dị càng hay.

Dư Đỉnh Tân vòng tay:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Bảo Chủ.

Hồng bảo chủ trở lại gian phòng trong nội viện.

Trong lòng của lão như bị treo một khối đá nặng ngàn cân.

Lão nghĩ mãi mà không sao đoán hiểu do đâu Khương Chấp Trung ẩn náu nơi kín đáo dường đó vẫn bị nhân vật Đại Hành Quyết hành hình.

Nhân vật khủng bố máu tanh kia quả thật là người hay là ma quỷ hiện về.

Hồng Bảo Chủ hoang mang cực độ, sự khủng bố càng lúc càng gia tăng.

Nhân vật Đại hành Quyết xuất quỷ nhập thần nên không thể nào biết đầu mà đo lường được.

Chẳng hiểu hần tới giờ phút nào để mà đối phó.

Một chiếc bóng từ phía ngoài cửa sổ thoáng qua.

Hồng Bảo Chủ đứng phắt dậy vận công hờm sẵn vừa quát to lên:

- Ai đấy?

Một giọng thanh tho nổi lên:

- Con đây.

Vừa dứt lời, một thiếu nữ xuất hiện ngay trước cửa phòng.

Thiếu nữ kiều diễm này chẳng ai khác hơn là Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Bảo Chủ buông tiếng thở phào nhẹ nhõm cả người đi.

- Tiểu Ngọc ta đang muốn tìm con đây.

Hồng Tiểu Ngọc bước vào phòng nhìn thấy thần tình biến đổi của thân phụ làm nàng kinh hãi.

Trong ký ức của nàng, phụ thân lúc nào và bao giờ cũng nghiêm nghị trầm tĩnh khác thường, không có chuyện gì dù quan trọng tới đâu khiến cho thân phụ nàng cau mày được.

Giờ tại sao thân phụ lại biến sắc dường đó.

Hồng Tiểu Ngọc hỏi:

- Phụ thân muốn tìm con có việc gì không?

Hồng Bảo Chủ hỏi:

- Chuyện của Khương quân sư, con đã hay chưa?

Hồng Tiểu Ngọc gật đầu:

- Con vừa mới nghe.

Hồng Bảo Chủ tiếp:

- Tiểu Ngọc, theo như con nhận xét thì nhân vật Đại hành quyết kia làm thế nào lọt vào phòng luyện công để có thể thi hành thủ đoạn?

Hồng Tiểu Ngọc lắc đầu:

- Chuyện này quả thật ngoài sức tưởng tượng của con, nhưng...

- Nhưng thế nào đấy hả con?

- Cứ theo thiện ý của con thì hung thủ đang ở trong tòa Phong Bảo chúng ta, không phải từ phía ngoài vào, cũng có thể hấn đang lẫn quần bên mình của phụ thân nữa.

Lời này của Hồng Tiểu Ngọc khiến cho Hồng Bảo Chủ giật mình trong lòng kinh hoàng lên.

Đột nhiên cặp mắt của lão nhân đảo nhìn tứ phía, làm như nhân vật Đại hành quyết ẩn trong Phong Bảo mà cặp mắt của lão nhân chưa có nhận ra đó thôi.

Sự thật chính Hồng Bảo Chủ cũng đã có cái ý cảm rung rợn này song chưa quả quyết gì.

Giờ Hồng Tiểu Ngọc nói như thế làm sao lão nhân khỏi kinh hãi trong lòng được.

Song trong Phong Bảo từ trên xuống dưới ai nấy đều lâu năm cũng trung thành như nhau biết nghi ngờ ai đây?

Hồng Tiểu Ngọc cũng trầm nặng khác thường:

- Hiện giờ phụ thân nghĩ thế nào?

Hồng Bảo Chủ nói thăm:

- Con ạ, con đường bí đạo duy nhất tiến vào trong gian phòng chỉ hai cha con chúng mình biết mà thôi, vậy thì con hãy suy nghĩ lại con từng có tiết lộ với một người thứ ba chăng?

Hồng Tiểu Ngọc quả quyết:

- Thừa thân phụ, không hề tiết lộ cho một ai biết cả, thậm chí chính con cũng quên chuyện này nữa.

Nhưng đi một chập rất lâu, Hồng Tiểu Ngọc chợt đổi giọng:

- À, con đã nhớ ra rồi, cách đây hai năm, một mình con ở trong phòng cảm thấy buồn bực, nên mở cơ quan ra một lần, với chủ đích là để xem cơ quan có gì trục trặc hay không, song chuyện này tuyệt đối không có người thứ nhì trông thấy.

Hồng Bảo Chủ cau cặp lông mày nửa bạc lại:

- Lúc đó mấy ả nữ tỳ ở nơi đâu?

- Thừa thân phụ không có ả nữ tỳ nào cả.

- Còn Đinh Hương?

- Thừa thân phụ cũng không có mặt ả ở đó.

- Đinh Hương ở đâu trong lúc đó?

- Con sai ả vào thành Khai Phong mua sắm chút ít đồ đạc cho con.

Suy nghĩ một lúc Hồng Bảo Chủ lại tiếp:

- Hai hôm rồi con có rời khỏi phòng hay không?

- Con ở luôn trong phòng cho tới bây giờ vì nhớ thân phụ và chẳng hiểu có chuyện gì hay không nên con mới sang đây. Thừa thân phụ, theo con thì nhân vật khủng bố Đại hành quyết kia muốn trả mối thù gì đây?

Cặp chân mày nửa bạc của Hồng Bảo Chủ càng cau lên dữ dội. Lão nhân muốn cho Hồng Tiểu Ngọc biết hiện tại lão đã nhận được huyết lệnh của Đại Hành Quyết, nhưng chỉ sợ làm kinh hãi đứa con gái cưng nên không thốt ra lời nào về chuyện ấy.

Thình lình, lão Bảo Chủ vỗ mạnh vào bàn:

- Đúng thế, ngoài ra đây thì chẳng còn ai... nhưng...

- Thân phụ còn nghĩ ra chuyện gì?

Hồng Bảo Chủ buông trầm giọng:

- Hồng Tiểu Ngọc, đây chỉ là chuyện suy đoán mà thôi. Con cũng chẳng cần phải biết mà làm gì. Song có điều này ta phải tạm thời rời khỏi tòa Phong Bảo tìm người đối phó với việc này. Bởi vì theo ta nghĩ đối tượng trả thù của đối phương không phải chỉ vồn vẹn tòa Phong Bảo này thôi... lại còn lớn rộng ra trong chốn giang hồ nữa.

Vậy thì sau khi ta bí mật rời khỏi chốn này, con phải tìm nhị thúc Triệu Nhị Tiền Sinh đến đây tạm quán đốc trong Phong Bảo một thời gian. Con hãy nên ghi nhớ.

Hồng Tiểu Ngọc thẳng thốt:

- Thân phụ định đi nơi nào?

Hồng Bảo Chủ lắc đầu:

- Con không cần quán tới làm gì. Với bọn Tổng quán Phong Bảo Du Đỉnh Tân có hỏi con cứ bảo ta đi tìm một thứ võ công thượng thặng gì đó, trong một trăm ngày không thấy mặt ai cả mới có thể thành tựu được.

Hồng Tiểu Ngọc lo lắng:

- Nhưng con thấy không yên trong bụng một chút nào cả.

Hồng Bảo Chủ vuốt tóc con gái:

- Hồng Tiểu Ngọc, con chớ lo sợ làm gì. Gần trọn cả cuộc đời thân phụ đây tung hoành trên chốn giang hồ, có những cảnh ngộ nào mà chẳng trải qua được, con cứ yên tâm ở lại.

Hồng Tiểu Ngọc nói:

- Thân phụ, như tính tình của nhị thúc thân phụ cũng đã biết rõ, cả đời nhị thúc không chăm lo chi hết, cũng chẳng muốn liên lụy tới chuyện ân oán giang hồ gì cả, nếu nhị thúc không chịu nhận lời thì tính sao đây?

Hồng Bảo Chủ tự tin:

- Chắc không đến nỗi phải từ chối như thế đâu, thân phụ với nhị thúc vốn là anh em kết nghĩa đồng tử đồng sinh, trong cơn nguy bách nhị thúc khó thể chối từ.

Hồng Tiểu Ngọc bịn rịn:

- Thân phụ, có đi hãy cẩn trọng cho lắm, và nhớ trở về trong tám ngày kéo con đây hằng mong nhớ ngày đêm.

Hồng Bảo Chủ khuyên nhủ:

- Con hãy yên lòng, nhất định ta giữ đúng lời đã hứa.

Hồng Tiểu Ngọc chợt nghiêng rằng:

- Thân phụ, cái gì gọi rằng Đại Hành Quyết khiến cho tòa Phong Bảo của cha con chúng ta phải xôn xao như thế.

Rồi nàng hỏi Hồng Bảo Chủ:

- Thân phụ, nếu trong thời gian thân phụ vắng mặt, nhân vật ác ma đó lại tới đây đòi giết người thì sao?

Câu hỏi này khiến cho Hồng Bảo Chủ giật mình, lúng túng nhưng vẫn đáp:

- Con yên tâm, thân phụ rời khỏi chốn này chính là với cái chủ đích muốn chặn đứng tên ác ma đó giết người ở đây, đồng thời có thể ta tiêu diệt hắn trong thời gian ngắn.

Hồng Tiểu Ngọc nghe là nghe vậy chớ không có rõ gì cho lắm. Vì nàng chưa biết nhân vật Đại Hành Quyết đã ra huyết lệnh tới cha nàng.

oOo

Đã mấy ngày rồi Đường Thế Dân ở trong khách điếm.

Chàng chưa biết phải nên hành động như thế nào, làm thế nào tìm ra manh mối thủ phạm tàn sát Phụng Hoàng trang.

Lúc ban ngày Đường Thế Dân không dám ra ngoài, vì sợ có người biết được chàng sẽ lộ tẩy.

Một đêm tối trời. Cảnh vật trong thành Khai Phong ồn ào náo nhiệt, Đường Thế Dân bước ra đường phố.

Trong khi bước đi thì chợt nghe từ phía sau lưng có tiếng gọi:

- Tàn Tật hiền huynh hãy dừng chân lại!

Nghe giọng nói đó Đường Thế Dân đã hiểu rõ là ai rồi, trái tim của chàng đập mạnh lên.

Chàng quay người lại nhìn trong khi người kia vừa tiến tới.

Đó là một gã thư sinh tuấn tú, không ai khác hơn Thượng Quan Văn Phụng cải trang.

Cái lai ý của Đường Thế Dân qua mấy hôm ngụ tại khách điểm Ngũ Vân là muốn được gặp mặt vị sư muội của mình, nay tự nhiên nàng xuất hiện lòng chàng phấn chấn khôn cùng.

Nhưng chàng vờ mặt lạ:

- Thượng Quan hiền đệ đó à, thật là may quá.

Thượng Quan Văn Phụng nói:

- Tiểu đệ đi tìm nhân huynh đã mấy hôm rồi.

- Hiền đệ tìm ta có chuyện gì chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Đương nhiên là có chuyện rồi, và rất là quan trọng nữa chứ.

Đường Thế Dân rung động đáy lòng:

- Xin hiền đệ nói ra.

Thượng Quan Văn Phụng trầm giọng:

- Ở nơi đây người qua lại đông đảo, chúng mình nên tìm một nơi nào kín đáo hơn, hiền huynh nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Vậy cũng được.

Thượng Quan Văn Phụng chỉ qua phía con đường phố nhỏ bảo:

- Đường phía bên kia có cái quán rượu rất thanh tịnh, kín đáo, lại có chỗ ngồi riêng, chúng mình qua đó càng hay.

- Nơi trà lâu, tửu điểm thế nào cũng ồn ào, câu chuyện làm sao bàn bạc đến nơi đến chốn được.

- Bảo đảm hiền huynh vắng tịnh vô cùng. Hơn nữa hôm nay tiểu đệ cũng có ý muốn đãi hiền huynh vài tuần rượu để ra mắt buổi sơ ngộ trong cái tình huynh đệ của chúng mình.

Bất giác Đường Thế Dân ngấm ngấm cười trong bụng nghĩ thầm: sư muội của chàng quả thật là bạo gan, chẳng khác gì một đấng tu mi vậy, có lẽ hiện tại nàng đã quên bẵng đi cái bộ mặt hóa trang nam nhi của mình rồi.

Kế đó chàng và nàng song song đi qua đường nhỏ đó.

Hai người chọn một căn phòng riêng biệt, gọi thức ăn và rượu nhắm nữa.

Ăn uống được một chập, Đường Thế Dân ngưng đũa lại:

- Có câu chuyện quan trọng hiền đệ hãy nói nghe thử?

Bấy giờ Thượng Quan Văn Phụng ngồi nghiêm chỉnh lại:

- Mấy hôm trước tại nơi bờ khe được hiền huynh ra tay giúp sức, tiểu đệ rất là cảm kích, cho nên tiểu đệ hay tin không thể không đi tìm nói cho hiền huynh biết được.

- Tin gì đây?

- Có những người toan hãm hại hiền huynh.

Trong lòng Đường Thế Dân rúng động lên nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như thường:

- Là hạng người nào đây?

Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Cái lai lịch của người này rất là khủng khiếp, song hiện tại có hai điều tiểu đệ muốn biết trước cái đã.

Đường Thế Dân hỏi:

- Hai điều gì đây?

Trầm lặng một lúc giọng nói của Thượng Quan Văn Phụng trầm hẳn xuống:

- Hôm trước tiểu đệ nghe hiền huynh có bảo hiền huynh muốn đòi món nợ máu vủa Mã Chi Chương chỉ vì hấn cả gan hủy diệt dung mạo của Bằng hữu hiền huynh có đúng vậy chăng?

Đường Thế Dân gật đầu:

- Đúng như vậy.
- Bằng hữu kia tên gọi là Đường Thế Dân có đúng hay chăng?

Hỏi xong Thượng Quan Văn Phụng nhìn gần vào gương mặt tàn tật của Đường Thế Dân chẳng hề chớp mắt.

Đường Thế Dân cảm thấy run cả tấm lòng, nếu không có thoa thuốc đổi dạng hình có lẽ chàng đã bị bại lộ đi rồi.

Trầm tĩnh một chập, chàng hỏi:

- Tại sao hiền đệ biết được chuyện này?

Thượng Quan Văn Phụng đáp:

- Tiểu đệ được nghe từ nơi cửa miệng của Mã Chi Chương.
- Đúng vậy, chính là Đường Thế Dân.
- Hiện giờ Đường Thế Dân đang ở nơi nào?

Tới đây chợt Đường Thế Dân cúi gầm mặt xuống giấu đi vẻ khích động mạnh trong lòng.

Chàng buông thõng:

- Đường tiểu ca đã... chết đi rồi!

Định ý của chàng thốt ra lời này là khiến cho Thượng Quan Văn Phụng tắt đi niềm hy vọng mà quay trở về phương Nam.

Thượng Quan Văn Phụng run giọng:

- Đường Thế Dân chết cách nào đây?

- Đường Thế Dân đã tự tử. Một kẻ võ sĩ bị phế thải công lực, lại bị hủy diệt dung mạo thì còn sống sót trên cõi đời để làm gì nữa.

Đôi mắt của Thượng Quan Văn Phụng sáng ngời nhìn chăm chăm vào người Đường Thế Dân:

- Hiện giờ thi thể của Đường Thế Dân đang ở chốn nào, hiền huynh có biết hay không?

Đường Thế Dân bối rối đáp:

- Hắn đã nhảy xuống sông Hoàng Hà, làm mối cho cá dữ rồi.

Đột nhiên Thượng Quan Văn Phụng trở lên một loạt cười lạnh lạnh. Giọng cười này đã hiện ra thanh âm của cô gái đẹp tuyệt vời.

Đường Thế Dân chợt thấy tình hình biến đổi rất là kinh hoàng, tự hiểu có sự khác lạ rồi.

Trong khi ấy Thượng Quan Văn Phụng dứt cười nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân trầm xuống:

- Ngũ sư ca, tuy sư ca đã với bộ mặt khác rồi trở thành Tàn Tật nhân rồi, cả giọng nói cũng biến đổi luôn, song thực tình anh chỉ đánh lừa được người khác thôi, chứ làm thế nào qua mặt được vị tiểu sư muội hóm hỉnh của anh đây.

Hôm nọ tại nơi mé hồ tiểu muội cũng đã hơi hoài nghi về tung tích của sư ca rồi nhưng còn chưa dám mở lời, nhưng giờ thì đã rõ ràng rồi, sư ca còn giấu giếm muội nữa làm gì.

Toàn thân của Đường Thế Dân rung động cả lên, cặp mắt chàng chiếu thẳng vào mặt Thượng Quan Văn Phụng mà chàng không thốt được lời nào.

Từ trong khóe mắt Thượng Quan Văn Phụng lúc đó đã thấy hai dòng lệ chảy ra.

Nàng tiếp bằng giọng vô cùng cảm động:

- Ngũ sư ca, huynh muội chúng mình từng sống chung với nhau từ thuở bé thơ, có nhiều kỷ niệm, những cử động dù nhỏ đến đâu cũng hiểu nhau như hiểu chính bản thân mình, thì tại sao ngồi đối diện với sư ca, muội không nhìn ra được, dù cho sư ca có thay đổi dung mạo đến thế nào chăng nữa.

Đường Thế Dân vẫn chưa có mở được lời, niềm tình trong lòng chàng chảy cuộn cuộn như sóng biển dâng tràn lên bãi.

Thượng Quan Văn Phụng lại nói:

- Ngũ sư ca, thân phụ thật quá đáng đối với sư ca, muội xin huynh chớ nên oán hận người làm gì.

Đường Thế Dân tới đây mới mở miệng:

- Sư muội, huynh nào dám oán hận sư phụ gì đâu.

Thượng Quan Văn Phụng lau nước mắt rồi lại hỏi:

- Ngũ sư huynh, do đâu công lực của huynh được hồi phục lại như thế?

Đường Thế Dân đáp:

- Ngụ huynh được một bọc dị nhân lạ mặt vô danh giúp phục hồi công lực bằng viên linh đơn lạ kỳ hiếm có.

Thượng Quan Văn Phụng u sầu nói:

- Trời bao giờ cũng chẳng phụ người lành, đến đây tiểu muội càng thêm tin rằng huynh hoàn toàn chịu hàm oan về vụ án giết nhị sư huynh. Tiểu muội thế phải tìm cho bằng được hung thủ vụ án đó để minh oan cho huynh.

Đường Thế Dân kích động cả tâm tình, nhắm hai mắt lại để che giấu nỗi xúc cảm tràn lên ánh mắt.

- Sư muội, chuyện của ngụ huynh xin muội chớ có can dự vào, muội cũng đừng cho sư phụ hay biết về tung tích của huynh.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Không đời nào tiểu muội nói ra đâu. Ngũ sư huynh hãy yên tâm.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh đang kích động trong lòng, Đường Thế Dân bồi hồi bảo:

- Sư muội, muội hãy nên trở về sư môn, kéo sư phụ trông đợi.

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu:

- Tiểu muội không trở về nữa.

- Tại sao muội lại không trở về?

- Tiểu muội trở về là chắc chắn sẽ bị thân phụ ép uống cho tam sư huynh nên nhút định không về.

Đường Thế Dân thở dài:

- Tam sư huynh có gì không xứng đáng hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt:

- Hãn chỉ là một kẻ tiểu nhân không hơn không kém, cứ hễ nhắc tới hãn là muội đã ghét rồi làm thế nào có thể thành thân trọn đời cho được.

- Chuyện sư phụ có gả muội cho tam sư huynh hay không đó là một việc, còn muội thì cũng nên trở lại sư môn.

Thượng Quan Văn Phụng hờn dỗi:

- Nói như thế là ngũ sư huynh không hề chú tâm đến tiểu muội đây rồi, cho nên mới xúi bảo muội như thế.

Đường Thế Dân sững sốt, trong khi Thượng Quan Văn Phụng lại tiếp:

- Ngũ sư huynh, giờ tiểu muội xin nói thẳng với huynh, muội không màng gì cả dù cho huynh có tuần tú hào hoa như năm xưa, hay huynh trở thành tàn tật như hiện giờ, lòng muội vẫn chẳng có gì thay đổi, muội càng thương mến huynh hơn xưa.

Hơi thở của Đường Thế Dân suýt nữa phải nghẹn đi.

Tình niệm của cô nàng tiểu sư muội đối với chàng trong hoàn cảnh này khiến chàng muốn khóc òa lên.

Đường Thế Dân đã phải cắn chặt hai hàm răng để trấn áp cơn xúc động mãnh liệt chạy qua hồn.

Giây lâu chàng trấn áp bằng giọng run run:

- Sư muội, ngu huynh rất cảm kích trước tâm tình vọng to tát của em đối với huynh, nhưng trước kia huynh cũng từng nói với muội rồi, ngày trước thân phụ huynh đã có đính hôn với một thiếu nữ, đang ở tại miền Bắc này và chính anh cũng đang tìm nàng đây.

Lời nói vừa rồi của Đường Thế Dân thật ra trái ngược với lòng chàng, vị hôn thê của chàng nay đâu còn nữa. Tiểu Tú Tử đã chết trong trận đại huyết sát Phụng Hoàng trang rồi.

Chàng nói thế để cho Thượng Quan Văn Phụng tắt niềm hy vọng với chàng mà trở về sư môn.

Chỉ có thế thôi.

- o O o -